

կարոտավառ սիրտս խեղճ:
 Երրորդ բուռս փարեք ցրեք Ղարաբաղիս լեռներին,
 Որ մուրազի ծաղկունք դառնամ
 պանդուխտ հողիս ձեռներին:
 Մրտիս մոխրի չորրորդ բուռը
 փարեք ծովակն իմ Վանա,
 Որ կարոտից մեռած սիրտս կենդանանա, հովանա:
 Տինգերորդ բուռն՝ իմ Տարոնի
 դաշտերի մեջ շաղ փվեք,
 Որ հինգ հազար դարեր բախն
 մոխրիս մեջ էլ սիրտս հեգ:
 Վեցերորդ բուռն հույսով փարեք,
 սերմեք Մասնա սարերին,
 Որ նոր Մասնա էպոս դառնա՝
 հառնի գալիք դարերին...
 Յոթերորդ բուռն իմ մոխիրի՝
 որպես փյունիկը սրտիս՝
 Դուք շաղ փվեք հազարազանձ ավերակում Անիիս,
 Որ մոխիրս շաղախ դառնա, իղձերս կամարվեն,
 Վեր գմբեթվող Անիիս մեջ
 հայ կանթններս վառվեն...

Բանաստեղծության ավարտին թանգարանից դուրս էր բերվում ձեռնափայլը և հանդիսավորապես հանձնվում էր ուղտավորների առաջնորդին՝ բարեմաղթանքով, որ գոնե այս կերպ ինչ-որ չափով կկարարվի պոետի վերջին իղձը:
 ...Նամբերենք և սպասենք մեր գալիք այցին, հեպո էլի նոր այցելությունների, մինչև որ...

